

บทโครงร่าง (Story Outline)

บทภาพยนตร์ เรื่อง “สูง ไม่สูง ซ้ำก็เสียว” (ACROPHOBIA)

ผู้เขียน: สูดิน ชาวหินฟ้า, dfilm school. โทร. +668 8291 9232 tel. & id.Line 0882919232
sudin.expert@yahoo.com
ความยาวเรื่อง: 30 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme): คนฉลาด อัจฉริยะ อาจเป็นโรคกลัวความสูงได้ ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ

แนวภาพยนตร์ (genre): ชีวต-แอคชั่น (drama-action) เล่าเรื่องโดย ตัวละคร คาวิณ

ประโยคหลัก (premise): ถ้า คาวิณ ไม่ล้มเวลานัดกับ นชา เรื่องเสียวๆ และน่าอาย ก็คงไม่เกิดขึ้น.

เรื่องย่อ (synopsis): เหตุเกิดเมื่อ ปี พ.ศ.2579, คาวิณ พนักงานบริษัท ผู้มีหน้าที่ควบคุม และเฝ้าดู มอนิเตอร์ เครื่องบินโคจรแท็กซี ของบริษัทที่ให้บริการขนส่งผู้โดยสารทางอากาศ โดยเอกชน. เขาเป็นโรคกลัวความสูง แต่ถูกพ่อบังคับ ให้ทำหน้าที่นี้ บนหอบังคับการ ซึ่งอยู่บนตึกสูงระฟ้า. คาวิณ มีนัดกับ นชา แฟนสาว. แต่เขาเป็นฝ่ายผัดนัด เพราะเผลอลหลับไป. เป็นเหตุให้เกิดเรื่องยุ่งๆ น่าหวาดเสียว และน่าอับอาย สำหรับหนุ่มที่มีนัดแรก.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

องก์ 1

ผมชื่อ คาวิณ, รับผิดชอบ ควบคุมการจราจรทางอากาศ เครื่องบิน โคจรแท็กซี ให้แก่บริษัท Dhavin Quick Travel ในโซนสุขุมวิท. ห้องทำงานของผม อยู่บนตึกสูงระฟ้า 101 ชั้น ชื่อ Deva Tower ย่านบางนา. ปกติ ผมเป็นโรคกลัวความสูง, ถ้าอากาศกำเริบ ฉีราดกางเกงเลยละ.

ลิปต์ที่ผมใช้ได้ คือ ลิปต์ภายในอาคารเท่านั้น, ใช้ลิปต์นอกอาคารไม่ได้เลย. แต่เวรกรรมอะไรก็ไม่ทราบ ห้องทำงานของผม ต้นไปอยู่ชั้นบนสุดของตึก และติดชิดกับผนังกระจก ผมไม่กล้าเข้าไปใกล้ผนังกระจกนั้น. หน้าที่ส่วนใหญ่ของผม คือ เฝ้าจอมอนิเตอร์ เข้าไว้ จะได้ไม่มองลงไปข้างล่าง. ผมไม่ชอบบนนี้เลย. ผมจึงเลือกห้องพักส่วนตัวที่ชั้นล่างสุดของตึก นั่นแหละ คือสวรรค์ของผมละ.

องก์ 2

จากห้องพักของผม ขึ้นไปทำงานข้างบนสุด, คุ่มสนุกเลย. ถ้าวันไหนห้องโดยสารลิปต์ มันเกิดเต็มขึ้นมา. ผมมีทางเลือกอยู่สองทาง คือ หุตุรอ ยอมเสียเวลา และยอมถูกตำ ที่ไปทำงานสาย. กับอีกวิธีคือหนีไปขึ้นลิปต์แก้ว. คนอื่นเขาชอบ เพราะได้ชมวิว. แต่สำหรับผม, มันคือนรกชัดๆ.

วันนี้ ผมดื่มจัดไปหน่อย รู้สึกเพลีย พอล้มตัวลงนอนบนโซฟา. ยังไม่ทันหลับก็ ก็มีเสียงอุบาทว์ มารบกวน. สองครั้งแล้ว ที่เป็นอย่างนี้, นี่ก็เป็นครั้งที่สาม. เขาคนเดิม ชายร่างท้วม ผิวขาว วัย 55 แต่มีหนวดอย่างงาม ตามสไตล์ ประธานบริษัท ที่ผมจำเป็นต้องยอมทำงานเป็นลูกน้องด้วย.

“ถ้าแกไม่ทำหน้าที่นี้ แล้วจะให้ใครทำอะไร, อุตสาหกรรมต่าง ๆ ฝ่าหิมะ จบวิศวะการบิน น้ำหน้าอย่าง แกนะแหละ จะไปทำอะไรได้” เสียงทุ้มๆ หัวๆ ดังกระแทกใส่หูผม ไม่ยั้ง. ผมก็เลยตอบโต้ไปบ้าง “ให้ผมขับ แท็กซี่ข้างล่างนี่ก็ได้ ไม่ต้องไปทรมาน หวาดเสียวอยู่บนโน้น” แต่คำตอบโต้ของผม กลับเป็นการรบกวนน้ำมันใส่ กองเพลิง.

“ดาวิน! แกนะแหละ จะขับรถพวกนั้น ... โห! ซึ่งไม่มีสมองเอาซะเลย พ่อส่งแกไปเรียน เพื่อจะให้มาทำ สิ่งนี้ ทั้งหมดนี้ อึกหน่อย มันก็เป็นของแก”

“ผมไม่อยากได้”

“แต่แกต้องทำ”

มันก็ตกลงนะ จบวิศวะการบิน แต่กลัวความสูง, ก็ผมไม่ได้ขับเครื่องบินจริงๆ ชักหน่อย. ผมแค่เขียน ซอฟต์แวร์เป็น และดูแลแก้ไขระบบของเครื่องบินนั้น ... ผมไม่อยากได้เท่ากับพ่อ. ผมรีบลุกจากเก้าอี้. เดิน ตรงไปที่ลิฟต์. หนีไปให้พ้นๆ ไปหาที่นอนที่อื่น. พ่อได้แต่มองตามหลังผม. ที่จริง ผมไม่ได้อยากอยู่ต่อหน้าพ่อ ต่างหาก ไปที่ไหนก็ได้.

พ่อของผม ริเริ่มทำธุรกิจ ขนส่งโดยสารส่วนบุคคล ทางอากาศ เป็นเจ้าแรกในประเทศไทย. และมันก็ กำลังไปได้สวย. พ่อจดทะเบียนก่อตั้งบริษัทนี้ขึ้นมา วันเดียวกับที่ผมเกิด. นั่นแหละคือที่มาของชื่อบริษัท **Dhavin Quick Travel** หรือ **DQT**. ตอนนั้น พ่อมีเครื่องบินโตนแคสลับลำ. พ่อควบคุมดูแลด้วยตัวเองทั้ง ฝูง. พ่อผมโตขึ้น พ่อก็ส่งผมไปเรียนด้านวิศวกรรมเครื่องกลไฟฟ้า. ผมต้องไปทนหนาว อยู่ที่มหาวิทยาลัย **MIT** ที่แคนาดา สี่ปีเต็ม มันทรมานสิ้นดี.

ที่นั่น ผมมีเพื่อนเป็นคนผิวดำ ถึงสองคน. ชื่อ **โอเวน**, ผมมักเรียกชื่อเล่นๆ ว่า **ไอ้เวร** แต่ผมไม่รู้ ความหมายภาษาไทยหรอก. อีกคนตัวใหญ่มาก ผมเรียกมันว่า **ไมเคิล** หรือ **ไมค์**. เป็นอเมริกันผิวดำทั้งคู่. ผมคบมันไว้ คิดว่าดีผิวของมัน คงสร้างความอบอุ่นได้, ผมคิดเอาเองนะ. หลังเลิกงานในแล็บ มันชอบพาผม ไปชดเชยรี่. ก็คืนจะได้อุ่นขึ้นหน่อย. ที่นั่นหนาวมาก.

สี่ปีที่แคว้นเดียว, ผมเรียนจบก็กลับเมืองไทย ... ผมจำเป็นต้องกลับมาช่วยงานของพ่อ. ซึ่งตอนนี้ **DQT** มีฝูงบินโตนแคสลับลำ. อันที่จริง จำนวนแค่นี้ มันไม่พอหรอก สำหรับพื้นที่ครึ่งหนึ่งของ กรุงเทพฯ.

ผมเดินคิดไปเพลินๆ, ไปชนประตูกระจกหน้าต่างลิฟต์ โดยไม่รู้ตัว. เสียงหัวเราะของพวกเขาๆ, สร้าง ความอับอายให้กับผมมาก. จะไม่ให้ผมอายได้ยังไง. ก็ในเมื่อกลุ่มสาวๆ พวกนั้น. มีสาวงามชื่อ **นชา** อยู่ใน กลุ่มด้วย. ผมกำลังจับเธออยู่. เรากำลังจะมีเด็กกัน. โห!!! อยากจะแทรกแผ่นดินหนี.

ผมเลยจำเป็นต้องเฉไฉ, จะไปไหนดีล่ะ ... อ้อ! งานปาร์ตี้ ยังไม่เลิก. ผมตัดสินใจเข้าไปในนั้น.

อะไรกันนี่! วันนี้นั้นมีกิจกรรมพิเศษท่าเหวอะไร, เสียงดังสนั่น แก้วหูแทบจะระเบิด. มีทั้งคนไทย ฝรั่งเศส ปนกันมั่วไปหมด, คืดคืดเหมือนหมาถูกชน. ผมทนเสียงนั้นไม่ไหว จึงเดินไปเข้ามุม ในห้องเล็กๆ นั้น ... ความจริง ที่นี้ผมเคยแหวะมาสองสามครั้งแล้ว, แต่มันไม่วิเศษสักเท่าไหร่ เหมือนวันนี้.

ผมตั้งเครื่องตีแก๊งค์, เผื่อว่าออกไปจากที่นี่ จะได้รู้สึกสดชื่น ไม่มองโงกเงก ให้พ่อของผมเห็นอีก ... ยังไม่ทัน จะยกแก้วขึ้นจิบ, ก็มีมือที่สอง จากใครก็ไม่รู้, ยื่นมาจับแก้วค้างไว้. ลักษณะแบบนี้ มันรู้สึกคຸ້ນๆ นะ ตอนที่อยู่ แคนาดา ... พ่อผมเงยหน้าขึ้นมอง.

“เฮ้ ยู !! ไม่เคิล ฮาว ดิด ยู เว็ค วัต จีอบ เฮีย?” ผมรีบกล่าวคำทักทายเพื่อนเก่าก่อน. เมื่อความจำเก่า ผุดขึ้นมาในสมอง.

โอเวน กับ ไมค์ มันมาทำอะไรที่นี่. ผมแค่คิด แต่ซังหัวมันเถอะ. เพื่อนเก่าของผม มันร่อนรับงานไปทั่ว จนผมไม่อยากจะถามแล้วละ.

โอเวน ชวนผมขึ้นลิฟต์ ไปที่ห้องของมัน. อยู่ชั้นที่ 50 พอดี. ห้องพักชั้นนี้เกือบทั้งหมด เป็นย่านของคนผิวดำ. โอเวน กับไมเคิล พาผมเข้าไปในห้องของมัน. เพื่อนผมคู่นี้ มักไปด้วยกันเสมอ, อาจเป็นเพราะ ผิวดำเหมือนกันก็ได้.

ผมรู้สึก ตกใจ ที่เพื่อนผมเปลี่ยนไป. โอเวน ควักสิ่งหนึ่งออกจากกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ เปิดฝาออก, หยิบแผ่นสี่เหลี่ยมสีขาว, ออกมาอมในปาก. ครู่เดียว คำพูด ลีลาของมัน ก็เปลี่ยนไป. ไมค์ ยื่นสิ่งนั้นให้ผม และชวนผมทำอย่างที่ผมทำ. แต่ผมถึงเลครูใหญ่. มันว่าไม่อันตราย, เป็นสารเสพติดชนิดใหม่.

ระหว่างที่เพื่อนผมกำลังสุขกับการเสพ ผมได้ยิน เสียงซุกซก ก็อกแก๊ก เอะอะข้างนอก, ลางสังหรณ์ของผมมันบอกทันที ผมรู้ว่า ถ้าเหตุแบบนี้ เกิดที่เมืองไทย, มันหมายความว่าอะไร. แต่เพื่อนของผมมันไม่รู้สึกรู้. อาจเป็นเพราะ มันไม่รู้ธรรมเนียมของที่นี่, หรือว่า มันเมายากันแน่, ผมคาดเดาไม่ถูก.

โอเวน ชวนผมซ้ำๆ ให้เสพยากับมัน. บอกว่า สิ่งนี้ กะล้างฮ็อต. แต่สำหรับผม, ที่นี่ เวลาที่สถานการณ์มันเริ่มฮ็อตสุดๆ แล้วละ.

ผมเห็นตำรวจสองสามนาย กำลังพุ่งตรงมาที่นี่ ... ผมคิดว่า ผมมีสติดีกว่าเพื่อนฝรั่งผิวหมักนี้ซะอีก. แต่ผมคิดผิด, มันสองคนต่างหาก, เมื่อครู่ยังคูลสติมสติ เหมือนคนใกล้จะหลับ. แต่พอเหตุการณ์คับขัน มันเร็วกว่าผม.

โอเวน ตรงไปที่หน้าต่าง, มันถึงเลี้ยวหัวแล้วตัดสินใจ กระโดดออกไป.

พระเจ้า!!! ... ไ้ไ้เวร มันคงเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ. แค่นี้ก็แย่มากสำหรับผมแล้ว แต่มันยังมีแ่กว่านี้. ไมค์ ไม่รีรอ, คว่าแขนผม ลากตัวผมไปที่หน้าต่าง. “เฮีย! นี่ไม่ใช่ขิงกะโลริมทะเลนะโว้ย ที่จะกระโดดออกไป แล้วเจอทะเล. นี่มันตึกสูงตั้ง 50 ชั้น” ผมอุทาน คำให้การกระทำของมันในใจ. ... พวกมันเมายาจนเป็นบ้าไปแล้ว. แล้วก็กำลังพาผม ให้เป็นบ้าไปกะมันด้วย.

เหตุการณ์จุดสูงสุดของเรื่อง (climax): ผมร่วงมือของผมไว้ และสับคคูกำลัง. แต่ไร้ผล ชนหัวของผมลุกชูตั้งขึ้น. ไมค์ มันไม่สนใจอะไรตอนนี้, ไม่สนใจแม้กระทั่งว่า เบ้ากางเกงของผม เปียกชุ่มไปด้วยน้ำ. ผมหลับตา คิดว่า ผมต้องตายแน่ๆ. ผมกำลังถูกเพื่อนรักต่างแดน ฆาตกรรม เข้าใจแล้ว.

ไมค์ ลากแขนของผม พาผมขึ้นไปบนขอบหน้าต่าง ของตึกสูง 50 ชั้น. แล้วกระทำในสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ก่อนที่ตำรวจจะมาถึง. ผมภาวนาว่า ให้ตำรวจจับตึกว่า แต่ไม่ทันแล้ว.

Script Writing – Story Outline : เรื่อง สูงไม่สูง ชักก็เสียว (ACROPHOBIA)

ผมรู้สึกว่า วิญญาณของผม กำลังหลุดลอยออกจากร่าง ... ผมกำลังร่วงลง ู่สถานซีเมนต์ข้างล่าง. หัวของผมก็ตง โหม่งกับพื้นแข็งๆ ข้างล่างนั้น, ในอีกไม่กี่วินาที. “พอครับ ผมขอโทษ ที่ทำให้พ่อผิดหวัง, ต้องมาตายแบบนี้ ... นขา เททแรกของเรา คงไม่มีแล้วละ. ผมรักคุณนะ ... ลาก่อน สว่นน้อยที่ผมรู้จัก”

ดับ!

องก์ 3

ผมรู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อตัวเอง ลงมานอนฟูบหน้า, อยู่บนพื้นพรมหนา, พร้อมกระป๋องเบียร์, ช่างโซฟา. จมูกผมเกือบหักแน่ะ ... เสียงร้องอุทาน เสียงหนึ่ง, ทำให้ผมได้สติ.

“อ๊ย ว๊าย! พี่ เป็นไรี่เปล่า?”

ผมเพิ่งนึกได้ว่า, ผมนัดกับเธอไว้. เธอเห็นว่า เลยเวลานัดไปหลายนาทีแล้ว. ผมยังไม่ออกไปพบ. เธอก็เลยเป็นฝ่ายแะมาหาผม. ผมสังเกต, นขา จ้งมองผม. เขามือน้อยๆ ปิดริมฝีปากเรียวงามของเธอไว้ ครู่หนึ่ง. แล้วแอบเผยริมฝีปาก ยิ้มน้อยๆ เธอดูน่ารักมาก. แต่ ... ผมกลับรู้สึกอับอาย. โห้! เธอคงเห็นเข้า กางเกงเป็ยกแะ ของผมแล้วละ.

จบ.

คำอธิบายประกอบ ฉาก และ เรื่อง (mise-en-scene)

ตัวละคร (specification ID. character)

ดาวิน หนุ่มหน้าตาดี, คีกรวิศวกกรรมกรบินอิเล็กทรอนิกส์ และวิศวกรรรมเครื่องกลไฟฟ้า จาก MIT แคนาดา. แต่เป็นโรคกลัวความสูง ที่จริงเป็นปมหลอนทางจิตตั้งแต่วัยเด็ก (เช่นเดียวกับโรคกลัวเข็มฉีดยา)

นขา แฟนสาวของ ดาวิน สวยน่ารัก สไตล์ตุ๊กตาฝรั่ง

โอเวน กับ ไมเคิล อเมริกันผิวดำทั้งคู่ เป็นเพื่อนนักศึกษา ที่สนิทกับดาวิน ตั้งแต่เรียน MIT

ฉาก และ องค์ประกอบฉาก (mise-en-scene)

สถานการณืเกิดขึ้น ในปี พ.ศ.2579 ตึกระฟ้า ุคขึ้นในกรุงเทพมหานครรอบนอก หลายจุด การจราจรด้วยรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน และรถยนต์ไฟฟ้าส่วนบุคคล ยังไม่สามารถแก้ปัญหาความแออัด ของ การจราจรในกรุงเทพได้ ในขณะที่เป็นยุคเฟื่องฟูของเทคโนโลยีการขนส่งทางอากาศ ด้วยเครื่องบินโดรน ดังนั้น โดรนจึงถูกนำไปใช้เป็นเครื่องบินโดยสาร โดยรัฐบาลให้สัมปทานแก่ภาคเอกชน ให้สามารถดำเนิน ธุรกิจได้อย่างอิสระ. บริษัทของพ่อของดาวิน เป็นผู้ได้สัมปทานรายแรก และเกือบจะผูกขาดธุรกิจรรม ประเภทนี้

สังคมที่แออัด จะถูกแบ่งเป็นโซน เพราะกรุงเทพในยุคนี้ มีชาวต่างชาติ เข้ามาอยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก

